

Arrest

nr. 186 475 van 5 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 13 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. CLAES loco advocaat D. PEETERS en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juli 2016 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 8 november 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.07.2016 te 2960 Brecht werd ingediend door:

C., M. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Onbepaald
geboren te Al-Rachidiya Camp op 07.04.1988
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 24.10.2012 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 06.09.2016 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd, meer bepaald iets meer dan 3 jaar en 10 maanden, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Betrokkene beroept zich tevens op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Voor wat betreft het feit dat Palestijnen geen nationaliteit zouden hebben, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet verklaart waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst, in casu Libanon, te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse taallessen gevolgd, heeft deelgenomen aan een beroepsopleiding georganiseerd door de VDAB, volgde een cursus maatschappelijke oriëntatie, heeft sociale banden gecreëerd in België, is zeer behulpzaam naar zijn medemens toe, is werkwilbig, heeft zich de cultuur van ons land eigen gemaakt en gedraagt zich als een volwaardige Belgische onderdaan) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet: (...) ALSOOK van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schendingen van de algemene zorgvuldigheidsplicht, manifeste beoordelingsfouten:

1. Verwerende partij heeft verzoekers aanvraag overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden. Aangezien normaal de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Aangezien hierop echter een uitzondering voorzien is in de Vreemdelingenwet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Aangezien het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is. Aangezien ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen. Er moet in elk geval de nadruk gelegd worden op “humanitaire redenen”.

De Raad van State heeft bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaald dat “buitengewone omstandigheden” geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998,69.) De omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 van de Vreemdelingenwet stelt: “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen.” (RvV5616, RvV9628, RvV 10087, RvV 10047) “Buitengewoon” betekent niet dat het “onmogelijk” is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen. Alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij haar beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker en de door hem naar voren gebrachte elementen in zijn verzoek tot verblijf conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verblijft sinds 24.10.2012 in België. Op 26 oktober 2012 heeft verzoeker zijn eerste korte interview gehad bij DVZ. Vervolgens werd verzoeker opgeroepen voor verhoor bij het CGVS op 7 april 2014. Op 28 januari 2016 werd door het CGVS een negatieve beslissing genomen. Op 18 februari 2016 werd door verzoeker hoger beroep ingesteld tegen deze beslissing van het CGVS. Op 3 maart 2016 werd de bestreden beslissing door het CGVS ingetrokken. Aangezien hierdoor het beroep doelloos werd, werd het beroep dan ook bij Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 april 2016 verworpen. Op 19 april 2016 werd vervolgens door het CGVS een nieuwe negatieve beslissing genomen. Verzoeker heeft vervolgens opnieuw hoger beroep aan getekend tegen deze beslissing. Op 28.7.2016 heeft verzoeker een aanvraag gedaan om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Op 2 september 2016 kwam arrest tussen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de beslissing van het CGVS dd. 19 april 2016 werd bevestigd. Op 17 november 2016 deed verzoeker een aanvraag tot erkenning als staatloze bij de rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout. Deze procedure is thans hangende.

Verzoeker beroept zich op volgende buitengewone omstandigheden waardoor het ‘onmogelijk of bijzonder moeilijk’ is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden:

- Lopende asielpprocedure: Verzoeker diende op 24 oktober 2012 een asielaanvraag in. Op 19 april 2016 werd hem een negatieve beslissing betekend. Verzoeker heeft hiertegen tijdig hoger beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 2 september 2016 kwam arrest tussen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de beslissing van het CGVS dd. 19 april 2016 werd bevestigd.
- Schending van artikelen 3 en 8 EVRM.
- Administratieve onmogelijkheid:
 - Verzoeker is een Palestijn, nakomeling van 1948-vluchtelingen, afkomstig van het vluchtelingenkamp al Rashadiya te Libanon. Verzoeker legt hiervoor de volgende bewijzen voor:

- Kopie van zijn Palestijnse vluchtelingenkaart voor Libanon; (Stuk 3)
 - Kopie van zijn UNRWA registratiekaart; (Stuk 4)
- Palestijnen hebben geen nationaliteit. (Rechtbank Gent, 24 november 1994, R.W., 1995, 25-26)

De verwerende partij stelt zelf dat de asielprocedure van verzoeker "onredelijk" lang heeft geduurd. Het enige antwoord van verwerende partij is dat dit verzoeker geen recht van verblijf geeft... Als men zelf de vertraging van de procedure als onredelijk beschouwd, kan deze toch minstens als buitengewone omstandigheid worden beschouwd.

Omtrent het gegeven dat verzoeker geen nationaliteit heeft, stelt verwerende partij dat verzoeker niet zou verklaren waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt. Verzoeker verduidelijkt nogmaals dat dit betrekking heeft op de administratieve moeilijkheden. Bovendien heeft verzoeker thans een procedure lopende teneinde een erkenning als staatloze te bekomen.

Dat de motivering van verwerende partij niet kan worden weerhouden.
Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

2. Verzoeker meent vervolgens zich te bevinden in de volgende situatie:

ONREDELIJK LANGE ASIELPROCEDURE (4 jaar) : Verzoeker heeft een asielaanvraag ingediend, en de asielinstanties hebben na (bijna) meer dan 4 jaar nog geen uitvoerbare beslissing betekend.

Verzoeker is op 24 oktober 2012 in België toegekomen en heeft onmiddellijk een asielaanvraag ingediend. Op 26 oktober 2012 heeft verzoeker zijn eerste korte interview gehad bij DVZ. Vervolgens werd verzoeker opgeroepen voor verhoor bij het CGVS op 7 april 2014. Op 28 januari 2016 werd door het CGVS een negatieve beslissing genomen. Op 18 februari 2016 werd door verzoeker hoger beroep ingesteld tegen deze beslissing van het CGVS. Op 3 maart 2016 werd de bestreden beslissing door het CGVS ingetrokken. Aangezien hierdoor het beroep doelloos werd, werd het beroep dan ook bij Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 april 2016 verworpen. Op 19 april 2016 werd vervolgens door het CGVS een nieuwe negatieve beslissing genomen. Verzoeker is het opnieuw niet eens met de negatieve beslissing van het CGVS. Verzoeker heeft vervolgens tijdig hoger beroep ingesteld tegen deze beslissing. Op 2 september 2016 kwam arrest tussen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de beslissing van het CGVS dd. 19 april 2016 werd bevestigd.

Deze onredelijk lange asielprocedure rechtvaardigt de toekenning van een machtiging tot verblijf voor verzoeker in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker verwijst vervolgens naar de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, waarbij deze instructie stelt dat bepaalde specifieke "humanitaire" situaties de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Er is sprake van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen. Verzoeker beroept zich hiervoor op het recht op eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt door artikel 8 EVRM.

Verzoeker is sociaal verankerd in België. Verzoeker heeft veel sociale banden gecreëerd in België.

Verzoeker is tevens zeer goed ingeburgerd. Hij spreekt goed Nederlands, is zeer behulpzaam naar zijn medemens toe, hij is een goed, aangenaam, rustig en sociaal persoon, die heel veel moeite doet om zich aan te passen aan het leven in België. Men kan hier spreken van een geslaagde integratie! Verzoeker heeft ook Nederlandse taallessen gevolgd en brengt hiervan deelcertificaten bij. (Stuk 4: deelcertificaten Nederlandse taallessen) Verzoeker heeft daarnaast ook deelgenomen aan een beroepsopleiding georganiseerd of gesubsidieerd door de VDAB: Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen en de cursus maatschappelijke oriëntatie. (Stuk 5: attest van deelname aan cursus Maatschappelijke Oriëntatie en Loopbaanoriëntatie) Hieruit blijkt ook de grote bereidheid van verzoeker om te werken. Verzoeker heeft zich de cultuur van ons land eigen gemaakt en gedraagt zich als volwaardige, Belgische onderdaan. Verzoeker heeft duidelijk de wil getoond om in alle aspecten en alle gemeenschappen van België te integreren zodat een uitwijzing niet alleen zeer nadelige gevolgen zou hebben en een ernstig en onherstelbaar nadeel zou doen ontstaan, doch bovendien maatschappelijk

niet wenselijk is gelet op de uitstekende integratie van verzoeker. Ook de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt, rechtvaardigt de toekenning van een machtiging tot verblijf voor verzoeker in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoeker zijn lang verblijf en zijn uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden. Verzoeker moet maar geweten hebben dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoeker – zijn langdurige procedure in het Rijk conform punt 1.2 van de regularisatiecriteria, geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoeker niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheden impliceren. De motiveringsplicht wordt geschonden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit artikel 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de lange behandelingstermijn van haar asielaanvraag een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Uit de motivering blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening heeft gehouden met de lange behandelingstermijn van de asielaanvraag. Het motief luidt: *“Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd, meer bepaald iets meer dan 3 jaar en 10 maanden, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.”*

De verzoekende partij maakt met haar kritiek niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat de behandelingstermijn van de asielaanvraag geen buitengewone omstandigheid is, noch dat niet werd uitgegaan van de juiste, feitelijke gegevens of dat deze niet correct beoordeeld werden.

Waar de verzoekende betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet heeft gemotiveerd omtrent het gegeven dat zij geen nationaliteit heeft, laat de Raad gelden dat verzoeker er aan voorbij gaat dat de gemachtigde in de bestreden beslissing hierover gemotiveerd heeft. Het motief luidt: *“Voor wat betreft het feit dat Palestijnen geen nationaliteit zouden hebben, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet verklaart waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst, in casu Libanon, te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen”*. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit motief kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 volstaat de vaststelling uit de bestreden beslissing: *“Betrokkene beroept zich tevens op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*

Tot slot betoogt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing geen afdoende motivering is opgenomen waarom de uitstekende integratie en de langdurige procedure in het Rijk geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, betreffen elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze besluit: *“De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse taallessen gevolgd, heeft deelgenomen aan een beroepsopleiding georganiseerd oor de VDAB, volgde een cursus maatschappelijke oriëntatie, heeft sociale banden gecreëerd in België, is zeer behulpzaam naar zijn medemens toe, is werkwilg, heeft*

zich de cultuur van ons land eigen gemaakt en gedraagt zich als een volwaardige Belgische onderdaan) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

De Raad stelt vast dat verzoeker in essentie niet verder komt dan de elementen, die hij heeft naar voorgebracht in zijn aanvraag, te herhalen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de staatssecretaris.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC